

Ані знаджень медово-прочовгих...

Станіслав Чернілевський

Ані знаджень медово-прочовгих,
ані скрегіт, чи шепіт, чи рев.
Тільки музика стовбурів довгих,
тільки велич завмерлих дерев.
Пташка кличе, струмок цвірілкоче,
мох ряденцем послався м'яким.
Як душа цим ділитися хоче,
на парсеки не маючи з ким.
Над смереками —
хмар лебедія,
тиша — наскрізь,
як різь ножова.
Ліс — подія, а смерть — не подія.
Шум — живий, а грошва нежива.
Як стинається ніч кажанами,
розумію до коренів сліз,
що найбільша біда поміж нами —
неподілені тиша та ліс.
Коли лють — наші душі в екзилі,
м вітчизна — глибинно містка,
як чаклунство свічі або хвилі,
дивина молодого листка.
І до днів судових чи судомних
чи гірких позадомних схирев —
вся ця музика стовбурів довгих,
вся ця тиша безвічних дерев.
Вся ця далеч єднання з близьким,
що її не розділиш ні з ким,
раз єдина сурідна душа —
як безодня,
чужа.